

år, idet der sker fradrag i statstilskuddet vedrørende ikke-forsørgere under 25 år, hvis dette pr. understøttelsesdag overstiger $\frac{3}{4}$ af tilskuddet pr. understøttelsesdag til forsørgere under 25 år.

Med det forhold, der for tiden er mellem satserne for forsørgere og ikke-forsørgere under 25 år i de forskellige kassers forskellige medlemsgrupper, finder bestemmelsen imidlertid aldrig anvendelse.

Under hensyn til, at det ved § 15, stk. 3, er pålagt arbejdsdirektøren at træffe foranstaltning til, at satserne for forsørgere og ikke-forsørgere står i et passende forhold til hinanden, finder man ikke tilstrækkeligt grundlag for at opretholde denne bestemmelse.

Der kan endvidere henvises til, at den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 5 (nyt stk. 4) om direkte tilskud til forsørgertillægget for kasser, der omfattes af bestemmelsen eller har mulighed for at blive omfattet af den, iøvrigt i sig selv må indeholde tilstrækkelig tilskyndelse til at bevare et rimeligt forhold mellem satserne for forsørgere og ikke-forsørgere.

Stk. 5 (nyt stk. 4). I dette stykke stilles forslag om de foran under de almindelige bemærkninger omhandlede regler, hvorefter der under visse betingelser ydes indtil 75 pct. refusion af kassernes udgifter til børnetillæg og forsørgertillæg.

Medens refusionsreglen for så vidt angår børnetillægget ikke giver anledning til særlige bemærkninger, idet børnetillægget i alle kasser, som udbetaler sådant tillæg, udgør 1,05 kr. pr. dag pr. barn, henledes opmærksomheden på, at man under hensyn til de varierende takster for dagpenge til forsørgere og ikke-forsørgere har valgt at yde refusion af kassernes merudgift ved at yde højere dagpenge til forsørgere end til ikke-forsørgere i forhold til en for hver kasse beregnet gennemsnitlig merudgift. Reglen i bestemmelsens sidste punktum tager sigte på at afskære kasserne fra at opnå en uforholdsmæssig direkte statsrefusion ved vilkårligt at forhøje differencen mellem dagpengene til forsørgere og til ikke-forsørgere.

Stk. 7 (nyt stk. 6). Man har ikke ment, at de ændrede refusionsregler i § 13, stk. 5, (nyt stk. 4) bør medføre forskydning i det nugældende forhold mellem statens, kommunernes og den fælleskommunale udligningsfonds andel i udgifterne ved arbejdsløshedsforsikringen. Som anført i de almindelige bemærkninger foreslås det derfor, at $\frac{1}{3}$ af statens udgifter til refusion af kassernes udgifter til børnetillæg og for-

sørgertillæg refunderes statskassen af landets kommuner og udligningsfonden efter samme regler, som $\frac{1}{3}$ af det ordinære tilskud efter § 13, stk. 1, hidtil er blevet refunderet statskassen. Som nærmere omtalt i de almindelige bemærkninger kan det forventes, at de nye tilskudsregler i § 13, stk. 5 (nyt stk. 4) vil medføre en nedgang i det ordinære statstilskud efter stk. 1.

Bestemmelsen om, at statskassen endeligt afholder tilskuddet til huslejhjælp, foreslås opretholdt.

Til § 15.

Stk. 3. Den foreslåede ændring er en følge af, at § 13, stk. 2, foreslås ophævet.

Stk. 4. Der indeholdes i folkeforsikringslovens § 40, stk. 5, nr. 1, en til § 15, stk. 4, svarende bestemmelse vedrørende børnetillæg til rentemodtagere. Efter denne bestemmelse er det imidlertid først fra barnets 15. år en betingelse for at modtage tillægget, at rentemodtagerne har væsentlige udgifter til barnets skolegang, lære eller anden uddannelse, og tillægget ydes derhos fra den 1. april 1948 at regne, jfr. lov nr. 510 af 22. december 1947, — under den angivne betingelse — til barnets 18. år.

Da der ikke findes at være rimelig grundelse for at opretholde forskellige regler i arbejdsløshedsloven og folkeforsikringsloven på dette punkt, foreslås de tilsvarende aldersgrænser i arbejdsløshedsloven, 14 og 17 år, forhøjet til 15 og 18 år.

Stk. 7. Efter den gældende regel i § 15, stk. 7, 1. punktum, kan delvis huslejhjælp ydes til et medlem, der efter at have modtaget huslejhjælp efter stk. 5 har været arbejdsløs i 12 sammenhængende dage. Hvis derimod et medlem har haft en eller flere arbejdsløshedsperioder på under 12 dage, uden herved at have haft ialt 25 kontrollerede dage, og herefter opnår arbejde for længere tid, kan han ikke få udbetalt huslejhjælp for disse arbejdsløse dage, før han — måske mange måneder senere — påny bliver arbejdsløs og derved kommer op på ialt 25 kontrollerede dage. For kasser eller faglige og stedlige områder af sådanne, hvor arbejdsforholdene medfører, at en sådan situation hyppigt forekommer, således at et medlem må vente måske adskillige måneder på at få udbetalt huslejhjælp for arbejdsløse dage, forekommer det rimeligt at åbne adgang til at udbetale delvis huslejhjælp, selv om der ikke foreligger 12 dages sammenhængende arbejdsløshed. Det foreslås derfor at give en arbejdsløsheds-kasses bestyrelse adgang til at yde delvis